

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De Fontibus Doctrinae moralis. II. De praecipuis
ejusdem Fundamentis. III. De Peccatis. IV. De Legibus. V. De summario
dilectionis Praecepto. VI. De primo decalogi Praecepto. VII. De secundi
decalogi Praecepto

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput VI. Peccata contra Spiritum sanctum breviter exponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53562](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53562)

sanctus Augustinus epist. 109.) dicitur obdurari peccatores quosdam, quia non eorum miseretur non quia impellit ut peccent. Item: Sic excæcatur sic obdurat Deus deserendo, non adjuvando, quod occulto iudicio potest, iniquo non potest. Ecce deserit peccatorem, ecce non vocat, ecce non aperit sensum, ecce non infundit gratiam (in Psalm. 47.) Non est mirandum, si peccatores in hoc statu manifesta non vident, cum tot tenebris eorum velentur oculi, ut nihil videant. Quid mirum, si cælestia non suspiciunt, qui & in terrena sunt perverti, & dorsum eorum semper incurvum est? Hoc quem diximus, modo cor Pharaonis, sic merito Deus obduravit: & quis dubitet hunc Regem in iis peccasse, quæ contra Deum, ejusque populum operatus est? Post hanc obdurationem peccatum quod ejusdem est pœna, verum peccatum est; & quid peccatum mereatur, indicat pœnæ meritum, cum peccatores & per ipsam pœnam etiam malè operantur.

CAPUT VI.

Peccata contra Spiritum Sanctum breviter exponuntur.

Doctores quidam (ut docet divus Thomas 2. quæst. 14. art. 1.) putant idem esse peccatum ex certa malitiâ ac peccatum contra Spiritum sanctum. Dicunt enim peccatum in Spiritum Sanctum esse, quando aliquis peccat contra appropriatum bonum Spiritui Sancto, cui appropriatur bonitas, sicut Patri appropriatur potentia, & Filio sapientia. Unde peccatum in Pa-

tem dicitur esse, quando peccatur ex infirmitate: peccatum autem in Filium, quando peccatur ex ignorantia: peccatum autem in Spiritum Sanctum, quando peccatur ex certa malitia, idest ex ipsa electione mali. Quod quidem contingit dupliciter. Uno modo ex inclinatione habitus vitiosi, qui malitia dicitur; & sic non est idem peccare ex malitia, quod peccare in Spiritum Sanctum. Alio modo contingit ex eo, quod per contemptum abjicitur & removetur id, quod electionem peccati poterat impedire, sicut spes per desperationem, & timor per præsumptionem, & quedam alia hujusmodi. Hæc autem omnia, quæ peccati electionem impediunt, sunt (ut ait Apostolus) effectus Spiritus Sancti in nobis. Et ideo sic ex malitia peccare, est peccare in Spiritum Sanctum.

Dicit Dei filius in Evangelio: Quicumque dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei: qui autem dixerit contra Spiritum Sanctum, non remittetur ei, neque in hoc sæculo, neque in futuro (Matth. 12.). Illorum hic blasphemiam innuit, qui de Filio hominis dixerant non solum: Ecce homo vorax, & potator vini, publicanorum & peccatorum amicus (Matth. 11.): sed insuper addebant: In Beelzebub principe dæmoniorum ejicit dæmonia (Luc. 11.); quibus ille respondit: In digito Dei ejicio dæmonia. Erat igitur contra Spiritum Sanctum blasphemia tam horribilis contra Christum calumnia.

Putat Sanctus Ambrosius peccatum contra Spiritum sanctum esse schisma & simoniam. Spiritus sanctus est Ecclesiæ pax, spiritus quo animatur,

matur, & qui in unitate corpus ejus conseruat
 Propterea qui novis opinionibus Ecclesiam tur-
 bant, qui schismata inter fideles fovent, qui ejus
 corpus seu Christum scindunt, immane peccatum
 committunt. Maximum reipublicæ malum est
 civile bellum; maximum vero Ecclesiæ malum
 est schisma, nec aliquid omittendum est, ut illud
 evitetur; oportet etiam, ut olim Africani fecerunt
 Episcopi, aliquo modo ecclesiasticos violare ca-
 nones, ut illud impediatur, aut sanetur: parum
 siquidem hæc disciplinæ vulnera utiliter (ut
 sanctus Augustinus *Enchir. c. 82. serm. 11. de
 Verb. Domini, & de Serm. Dom. in monte*) utriusque
 parte compensantur, quam servant.

Sex communiter cum divo Thoma assignan-
 tur species peccati in Spiritum sanctum, scilicet
*desperatio, præsumptio, impænitentia, obstina-
 tio, impugnatio veritatis agnitæ, invidentia frater-
 næ gratiæ.* Avertitur enim homo ab electione
 peccati ex consideratione divini judicii, & per
 spem ex consideratione misericordiæ; & hoc tollit-
 tur per desperationem. Et iterum per timorem
 qui consurgit ex consideratione divinæ justitiæ; &
 hic tollitur per præsumptionem. Dona autem Do-
 minici quibus retrahimur a peccato sunt duo, quorum
 unum est agnitio veritatis, contra quod ponitur
 impugnatio veritatis agnitæ; aliud est auxilium
 interioris gratiæ, contra quod ponitur invidentia
 fraternæ gratiæ. Ex parte vero peccati duo ho-
 minem a peccato retrahere possunt. Quorum unum
 est inordinatio actus, cujus consideratio inducere
 solet in homine pænitentiam; & contra hoc pe-
 nitentia

nitur impœnitentia, secundum quod importat propositum non pœnitendi. Aliud est parvitas boni, quod quis in peccato quærit, cujus consideratio inducere solet hominem ad hoc, quod ejus voluntas in peccato non firmetur; & hoc tollitur per obstinationem, quando scilicet homo firmat suum propositum in hoc, quod peccato inhæreat (2. 2. quæst. 14. art. 2.).

Verum ut proprie loquamur, summum contra Spiritum sanctum peccatum est vel erroneas opiniones in Ecclesiam invehere, vel agnitam veritatem impugnare, sive errore judicii, seu superbia, seu pravo alio affectu. Spiritus enim sanctus Doctor est Ecclesiæ, qui illam docet omnem veritatem: *Docebit vos omnem veritatem* (Joan. 16.); lumenque largitur ad veritatem cognoscendam, & robur ad tuendam. Quamobrem qui prava doctrina veritatem corrumpit, aut illam docentes impugnat, atque infestatur, hic Spiritus sancti personam lædit, & impugnat.

Peccatum hoc neque in hoc, neque in futuro sæculo remittendum Dei Filius pronuntiavit, ut diximus, subditque sanctus Augustinus: *Tanta est labes hujus peccati, quod humilitatem deprecandi subire non potest.* Non absolute est id intelligendum, nullum enim est peccatum, quod Dei misericordia non possit dimittere; sed juxta naturam peccati contra Spiritum sanctum, quod hominem ab iis removet, quæ peccati veniam impetrare possunt, summamque in peccatore maligniam supponit, quæ ad finalem impœnitentiam plerumque perducit.